

Bianca van Strien

Een moeilijke start

liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Tabea Rensenbrink keek op haar gemak het grasveld eens rond. Behalve gezinnen met kleine kinderen, waren er op dit vroege uur ook al heel wat jongelui aanwezig, ze vermaakten zich duidelijk prima. Er werd behoorlijk geflirt tussen de meiden en de jongens. Niet ver bij haar vandaan zag ze een mooie man van een jaar of vijftientig, dertig zitten. Hij zat ergens naar te kijken, maar ze kon niet vaststellen naar wat. Hij kwam haar een beetje bekend voor, maar ze wist niet waarvan. Waarschijnlijk van vroeger. Zo vreselijk veel ouder dan zij kon hij niet zijn en op de paar jaar die ze met Erik had samengewoond na, had ze haar hele leven in haar ouderlijke woonplaats doorgebracht. Het was best mogelijk dat ze hem vaker had gezien, maar op het moment kon ze geen naam of tijd noemen. Zijn blonde haren waren kort geknipt en door de zon bijna wit geworden. Hij had een snor. Normaal viel ze helemaal niet op snorren, maar bij hem vond ze het wel erg sexy. Zijn huid was gebruind, wat geen wonder was met deze heerlijke zomer. Hij zag eruit alsof hij vaak in het zwembad was.

Met een zucht draaide ze zich om en pak-

te een boekje uit haar tas. Stapelgek moest ze zijn om naar de eerste de beste man te gaan zitten staren die ze tegenkwam. Ze had zich voorgenomen om zich nooit meer iets van een man aan te trekken, ze hadden in haar leven genoeg ellende veroorzaakt. Mannen dachten toch alleen maar dat ze konden doen en laten wat ze wilden.

Haar gedachten dwaalden af naar Erik, haar ex-vriend. Een paar weken eerder had ze hem definitief verlaten, maar helaas moest ze nog steeds erg veel aan hem denken.

Ooit had Tabea zich voorgesteld dat ze voor altijd met hem samen zou blijven. Ze had nooit verwacht dat ze na vier jaar bij hem weg zou gaan. Natuurlijk had ze er ook nooit op gerekend dat hij haar zou bedriegen waar ze bij stond en dat hij er blij mee zou zijn dat ze na haar zwangerschap van zes maanden een miskraam kreeg, *“omdat een baby toch wel lastig was”*.

Iedere keer als ze daaraan dacht, wist ze dat ze de juiste beslissing had genomen en dat ze blij moest zijn dat ze bij hem weg was. Ooit zou ze eraan wennen om alleen te zijn.

Ze had wel genoeg gedachten aan Erik verspild en na een paar keer heel diep adem te

hebben gehaald, besloot ze wat te gaan lezen. Helaas kon ze zich niet op het romannetje concentreren. Het was niet alleen Erik die haar bezighield, ook de blonde man van een stukje verder dook steeds op en ze merkte dat ze regelmatig naar hem zat te kijken, naar hem zat te staren soms. Uiteindelijk draaide ze zich op haar buik: misschien zou het ophouden als ze wat zou slapen. 's Nachts kwam daar weinig van.

'Waah!' Met een kreet schoot Tabea over-eind, er liep iets akeligs koude over haar rug. Toen ze echt wakker werd, realiseerde ze zich dat het water wel aangenaam was maar toch niet spontaan over haar rug hoorde te lopen. Iets klopte er niet. De prettige afkoeling werd verstoord doordat er iets ondefinieerbaars in haar zij geprikt werd. Ook hoorde ze wat geschuifel. Thuisbrengen kon ze van dit alles niets, maar inmiddels wist ze weer dat ze in het zwembad was en ze daar in de zon in slaap moest zijn gevallen. Op het moment dat ze eindelijk haar hoofd omdraaide, keek ze in de blauwe ogen van een klein kind en ze draaide zich op haar zij om het beter te kunnen bekijken.

Tabea dacht nog een moment dat ze droom-

de, ze had het laatste jaar wel vaker over kinderen gedroomd. Even voelde ze tranen in haar ogen opwellen en snel slikte ze ze weg. Nu was het geen droom. Het kind was echt, waarschijnlijk nog geen anderhalf jaar oud en het had alleen een luier aan. Hij of zij, dat was niet zo duidelijk, was bezig geweest water uit een emmer over haar heen te scheppen.

Het was een mooi kind, met ondeugende blauwe ogen en springerige blonde krulletjes. Ze besloot er niets van te zeggen dat ze op een behoorlijk abrupte manier was gestoord. Het was eigenlijk wel goed geweest dat ze onderhand eens wakker werd, het werd veel te warm in de zon. Waarschijnlijk zou ze een zware zonnebrand hebben opgelopen als het kind haar niet had gewekt. Een ijsje zou haar goed doen en daarna zou ze een poosje gaan zwemmen. Nadat ze zich een beetje had afgedroogd trok ze een T-shirt aan, er zich de hele tijd van bewust dat het kind haar in de gaten zat te houden. Het was een beetje bij haar spullen uit de buurt gegaan, maar was er nog steeds. Ze keek om zich heen, ze had er geen idee van waar het kind bijhoorde. Er waren aardig wat gezinnen en niemand besteedde aandacht aan het schattige kind. Waarom ook? Het zat heerlijk

te spelen.

Tabea pakte haar geld, keek naar het kind en merkte dat er een glimlach om haar lippen lag. Nog wel.

Het verbaasde haar dat een klein kind haar zo in verwarring kon brengen. Hopelijk was dat weg als ze terugkwam. Snel dacht ze aan iets anders: drie weken vakantie en vandaag was de eerste dag. Ze kon doen en laten wat zij wilde, bovendien zag het ernaar uit dat het nog een poosje zwembadweer zou blijven. Heerlijk!

Op haar gemak liep Tabea terug naar haar plekje. Het kind was nergens te zien en ze wist niet of ze opgelucht of teleurgesteld moest zijn en ze ging in de zon liggen. Het ijsje en het rondje zwemmen hadden haar goed gedaan en ze was gelukkig aardig afgekoeld.

‘Hé, wat ben jij allemaal aan het doen?’ hoorde ze plotseling een donkere mannenstem vragen.

‘Ik?’ Tabea schrok op en kwam langzaam overeind om te kijken wat er aan de hand was. Het had niet veel gescheeld of ze was weer in slaap gevallen. Het was opvallend dat slapen overdag beter ging dan ’s nachts.

Het volgende moment keek ze in een paar

heel blauwe ogen. Nooit eerder had ze zulke blauwe ogen gezien en ze werd er gewoon sprakeloos van. Pas nadat ze haar ogen van de zijne had losgerukt zag ze dat de man de vraag helemaal niet aan haar had gesteld, maar aan het kind, dat bezig was de tas waar haar kleren in zaten leeg te halen.

Ze moest erom lachen. ‘Dat had ik helemaal niet gezien.’ Ze kon onmogelijk boos worden op zo’n leuk kind.

‘Sorry. Ik ook niet. Jonas, hou daar eens mee op.’ De man liep naar het kind toe en tilde het op. Hij was het, de man die ze niet uit haar gedachten had kunnen zetten. Van wie ze zelfs vlak voor hij haar had gewekt had gedroomd. Van dichtbij viel haar pas echt op hoe goed hij eruitzag en nu ze zijn ogen had kunnen zien, was ze helemaal verkocht. Het was vreemd dat ze niet meteen had gezien dat hij de vader van het kind moest zijn, nog nooit eerder was haar een gelijkenis tussen een vader en een zoon zo opgevallen.

‘Het geeft niet. Ik had ook een beetje beter op mijn spullen moeten letten.’ Ze glimlachte naar de man, maar ze kon door de zon die in haar gezicht scheen niet zien of hij de glimlach beantwoordde. ‘Hoe oud is hij?’ Ze keek weer

naar het jongetje.

‘Vijftien maanden,’ vertelde hij. Jonas glimlachte naar haar en Tabea kreeg het er helemaal warm van. Haar kindje zou vijf maanden jonger zijn geweest, bedacht ze terwijl ze een brok in haar keel voelde komen. Nee, niet weer. Het was inmiddels al veel te lang geleden om daar weer over van streek te raken.

‘Het spijt me dat hij je heeft lastiggevalen, ik zal wat beter op hem letten,’ onderbrak hij glimlachend haar pijnlijke gedachten. De glimlach zorgde er zelfs voor dat haar hart sneller begon te kloppen.

Hij draaide zich om en liep naar zijn plekje terug. Daar graaide hij wat in een tas om er een flesje uit te pakken. Samen met Jonas ging hij tegen de boom zitten en Jonas begon enthousiast te drinken.

Tabea ruimde haar spullen in haar tas, ze had besloten nog maar eens een duik te gaan nemen.

Op de een of andere manier gingen de man en het kind niet meer uit haar hoofd want met zijn tweeën waren ze natuurlijk helemaal onweerstaanbaar. Ze moest gek geworden zijn om zoiets te denken. Snel liep ze naar het water, ze moest hoognodig een paar graden afkoe-

len. Het water was zo heerlijk dat ze er helemaal niet meer uit wilde komen en ze zwom het ene baantje na het andere.

‘Hallo?’ hoorde ze plotseling de donkere stem van de man die al een halve dag lang haar gedachten beheerste.

Toch wel een beetje geschrokken draaide ze zich naar hem om. Ze had niet gemerkt dat hij ook het water in was gekomen. ‘Hallo. Waar heb je Jonas gelaten?’ vroeg ze hem meteen een beetje verontwaardigd. Tot nu toe had ze nog geen moeder in de buurt van het kind gezien en hij had het ook niet bij zich.

‘Jonas slaapt. Joy past op hem.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Ik vond dat ik nu ook wel een paar minuten kon gaan zwemmen.’

Joy. Dus toch een vrouw. Natuurlijk, zo’n knappe man moest een vrouw hebben. Zeker als hij een kind had. Nog geen moment had ze daarover nagedacht. Misschien had ze een zonnesteek opgelopen.

‘Ik ben Andries Tilborg,’ stelde hij zich voor.

Andries Tilborg. Geen wonder dat hij haar bekend was voorgekomen. Hij was met een van haar vroegere vriendinnen, Monique, getrouwd. Een paar jaar geleden hadden ze elkaar tijdens een reünie weer ontmoet. Waarschijnlijk had

ze hem op de reünie ook gezien. Dat was geen verklaring voor Joy, maar goed, dat ging haar niets aan.

‘Tabea Rensenbrink,’ zei ze ook maar. Ze zag dat hij zijn wenkbrauwen optrok, hij leek haar naam te kennen. De naam Tabea kwam ook niet zo heel vaak voor en was makkelijk te onthouden als je hem weer hoorde. Veel mensen dachten haar te moeten kennen omdat ze haar naam hadden onthouden.

‘Ik heb op de lagere school bij Monique in de klas gezeten, ik denk dat we elkaar op de reünie gezien hebben,’ ging ze verder.

Hij knikte en ze dacht dat ze een donkere blik in zijn ogen had gezien, het leek op pijn, maar meteen daarop was het alweer verdwenen en hij glimlachte.

‘Jonas lijkt je erg aardig te vinden,’ zei hij plotseling zachtjes.

Tabea haalde haar schouders op. ‘Ik weet niet waar ik dat aan te danken heb.’ Ze glimlachte. ‘Ik vind hem schattig, dat heeft hij misschien door.’ Ze begon te zwemmen en hij zwom een stukje met haar mee. Het verbaasde haar dat het haar niets uitmaakte, ze vond het prettig bij hem in de buurt te zijn. Ook zonder dat ze zich verplicht voelde iets tegen hem te zeggen.